

شبّهات محرم

*** چرا ایرانیانی که در لشکر مختار حضور داشتند، در حادثه کربلا به یاری امام حسین علیه السلام نیامدند؟**

دلیل این امر این است که تا قبل از قیام مختار به سبب وضعیتی که حاکمان جائر و فاسد اموی در عالم اسلام حاکم کرده بودند، ایرانیان مسلمان به عنوان شهروندان درجه 2 و 3 محسوب می شدند. حاکمان عرب آنان را از هرگونه دخالت در امور سیاسی و اجتماعی منع کرده بودند و طوری جلوه داده بودند که اینها برابر با اعراب نیستند؛ لذا خود ایرانیان هم آنطور که باید و شاید نسبت به ذات مقدس امام حسین علیه السلام شناخت نداشتند. بنابراین در نامه نگاری هایی که برای دعوت از امام حسین علیه السلام به کوفه شده بود، ما نامی از ایرانیان نمی بینیم.

عده ای از ایرانیان قصد یاری رساندن امام حسین علیه السلام را داشته اند ولی عمر سعد لعنت الله علیه مانع شده است. موضوع آن مطلب هم از این قرار بود که عمر سعد 400 نفر را (غیر از کسانی که مأمور بستن شریعه فرات بودند) مأمور کرده بود تا مانع عبور موالی- که در آن زمان به ایرانیان مسلمان می گفتند- برای یاری رساندن به امام حسین علیه السلام بشوند. اگر این گزارش درست باشد، نشان می دهد که ایرانیان قصد داشتند امام حسین علیه السلام را یاری کنند ولی با ممانعت لشکریان عمر سعد مواجه شدند.

البته با توجه به وضعیتی که نسبت به ایرانیان در جامعه اعمال شده بود، ظاهراً خود ایرانیان مسلمان هم پذیرفته بودند که در این مسائل حق ورود ندارند؛ لذا متنی را نداریم که امام حسین علیه السلام کسی را فرستاده باشد تا با بزرگان ایرانیان مذاکره کند و آنان را به یاری خود بطلبد

*** گفته شده امام حسین علیه السلام و یارانشان در شب عاشورا غسل شهادت کردند. وقتی آب بودند، چطور این اتفاق نبود و اهل حرم تشنه افتاده؟!**

گفته می شود در روز هفتم محرم دشمن به فرمان عبیدالله بن زیاد آب را روی اهل بیت امام حسین علیه السلام بست ولی از هفتم محرم به بعد تا شب عاشورا در یکی از این شبها اباعبدالله علیه السلام، حضرت عباس علیه السلام را همراه 20 نفر که مشک در دست داشتند و 30 نفر که از آنها حفاظت می کردند، به فرات فرستادند و آنها توانستند همراه خود آب بیاورند اما در اینکه در روز عاشورا همه آن بزرگواران تشنه بودند و هیچ ذخیره آبی نداشتند شکی نیست. مسلماً امام حسین علیه السلام به عنوان امام بر حق مسلمانان این مسئله را بهتر می دانستند که اگر آب به قدری کم باشد که انسان بین تشنه ماندن، وضو گرفتن یا غسل کردن بماند، باید وضو و غسل را رها کند و بدل از آن تیمم کند و آب را برای شرب نگذارد. چه بسا آبی که در اختیار بوده، قابل شرب نبوده.

تهیه کننده : واحد پژوهش
حوزه علمیه فاطمه
الزهررا(س)